

Palmesøndag – 1. tekstrække

Nygårdskirken 13. april 2025, kl. 10.30

Tekst: Matthæusevangeliet 21, 1-9

Salmer: 84; 57; 176; 380; 472; 266

*Gud – giv os Dit håb! Amen.*

Mon Brøndby vinder kampen over FCK? Kan vi slå ærkefjenden? De tanker fylder i dag hos mange; drømmen om *sejr* og *hævn* fylder - *hadet* fylder, mellem *os* og *dem*. Og det gælder jo ikke kun for sportskampe – men for selve kampen for tilværelsen: Overalt blodig krig, handelskrig, konflikt. Også i familien, i opgangen, i skoleklassen: De *andre* skal bare *ud* – *vi* skal sidde på flæsket! Og dem, der vil gå i spidsen og håne, true, slå og dræbe – dem ser vi som *helte*! Sådan så de også Jesus dér for 2000 år siden, da han kom til Jerusalem: De dækkede den støvede vej til foran ham og hyldede ham med sejrens palmer! De så ham som den helt, der i spidsen for en hær kunne smide den romerske besættelsesmagt ud og gøre dem alle frie og rige, gøre Israel stort igen! De så ham som opfyldelsen af en årtusind gammel drøm om at Gud vil gribe ind og vende skæbnen – at Gud ville sende sin kongesøn til at sikre tryghed og fred. Derfor råbte

de: *Hosianna!* Det betyder *Frels dog!* Hosianna er en bøn til Gud om hjælp! En bøn i en rus af håb! Og med rette: For det *var* jo Gud selv i menneskeskikkelse der kom dér lige midt iblandt dem med al sin hjælp og befrielse! Men da det kom til stykket, forkastede de Guds hjælp! Bare et par dage efter var det ikke i jubel men i *had* folk råbte mod Jesus: *Korsfæst ham, han duer ikke – han skal dø!* forlangte de af den romerske guvernør Pontius Pilatus. For Jesus levede ikke op til deres forventninger om, hvordan Gud skal være. Hvad forventer *vi* af Gud? At han skal give os hævn over vores fjender, ret over vores konkurrenter, give os sundhed og styrke - og frihed i form af penge og magt til at bestemme selv og gerne også over andre? Er det den Gud vi vil have? Jesus kommer med noget helt *andet* til os! Ikke *vores* frihed og ret og succes på *andres* bekostning – men *alles* frihed, fred til *alle*, tryghed uden *nogen* tvang. Vi forveksler så ofte *håbet* med vores egen lille personlige *drøm* om det vi *selv* gerne vil have – så skidt med de andre! Jesus kommer med *Guds* håb til *alle* – og det håb kan man ikke kæmpe for med vold og magt og tvang men kun med villighed til selv at ofre det man har og om nødvendigt lide for andres skyld. Det var med den hjælp, Jesus

## Palmesøndag – 1. tekststrække

drog ind i Jerusalem med palmesøndag: Han kom med kærlighedens fred. Og han kom til at dø af det. Til gengæld overlevede kærligheden: Kærlighed dør nemlig ikke af at man mister livet – kærligheden dør når man mister troen på andre og mister håbet om fred. På den lange bane vinder Gud – fordi Gud *er* tro, håb og kærlighed. Det er de stærkeste værdier, der findes – alene de kan forandre verden, forandre os. Men det tager tid og vi er utålmodige og vil se resultater! Der for ser det hele så håbløst ud! Men dybt i alle hjerter overalt på Jorden spirer håbet alligevel – håbet *vil* tro på det gode: Der er ingen der ønsker at leve i krig og frygt resten af deres dage – heller ikke for princippets skyld! Så hellere give sig, bære over og forsone sig – for så kommer der et lille vindpust af fred og velsignelse hen over dagen: Så får små grønne spirer ro til at gro – så får sår ro til at hele – så får ansigter ro til at vende sig mod solen, vende sig mod andre og smile. Ja, hvis vi vil give afkald på vores egen magt og ære, kan Guds kærlighed blive til virkelighed lige midt iblandt os! Der er håb endnu!

*Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.*